



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobkyně: M. H.**, bytem x, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012, čj. 172422/2012/KUSK, sp. zn. SZ 157718/2012/KUSK REG/Sl,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012, čj. 172422/2012/KUSK, sp. zn. SZ 157718/2012/KUSK REG/Sl, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3.220 Kč, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání žalobkyně, které podle záhlaví tohoto rozhodnutí žalovaného žalobkyně podala dne 10. 11. 2010 proti rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“) ze dne 7. 7. 1995, čj. výst/745/č. 24/95/Ja, jímž byla společnosti UNICA TECHNOLOGIES, a. s., povolena stavba „rekonstrukce stávající zkušební haly na halu výrobní L + W Ucz – I. etapa“ na pozemku parc. č.x v k. ú. Lysá nad Labem.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 3. 2013, čj. 8 A 33/2013-9, věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Praze. Řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti

tomuto usnesení Nejvyšší správní soud zastavil usnesením ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 36/2013-58.

Žalobkyně předně uvádí, že po vydání předchozího rozsudku Městského soudu v Praze v dané věci předpokládala, že začne probíhat odvolací řízení. Na místo toho však obdržela výše označené rozhodnutí žalovaného, podle něhož není účastníkem řízení ve věci uvedeného rozhodnutí stavebního úřadu, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Dodala, že v odvolání ze dne 8. 11. 2010 se snažila dopátrat, jak vůbec příslušná hala vznikla. Informace o tom, že by proběhlo řízení o povolení této stavby v materiálech, které měla k dispozici, nenašla. Upozorňuje na to, že pozemek p. č. x (PK) byl nepřetržitě ve vlastnictví její rodiny od konce 19. století a nikdy neproběhlo řízení o užívání tohoto pozemku socialistickou organizací podle stavebního zákona z roku 1958 a prováděcí vyhlášky z roku 1959. Jak dodala, v případě, že by původní stavba byla nelegální, bylo by nadbytečné zabývat se její rekonstrukcí.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, resp. zamítl. Jak ve vyjádření k žalobě upozornil, má za to, že žaloba byla podána opožděně, neboť napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni fikcí dne 22. 12. 2012, žaloba však byla podána až dne 28. 2. 2013. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že správní orgány dospěly k závěru, že stavebními úpravami stávající haly, jimiž se nemění půdorysné ani výškové ohraničení stavby a které navíc spočívají pouze ve vnitřních úpravách, se nemohou dotýkat práv vlastníka sousedního pozemku, a proto žalobkyně nebyla do okruhu účastníků řízení zahrnuta. Dodal, že stávající hala, kde byly povoleny stavební úpravy, i sousední pozemek ve vlastnictví žalobkyně, jsou podle územního plánu situovány v průmyslové zóně.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně konstatovala, že v odvolání ze dne 8. 11. 2010 měla na mysli období, kdy byla stavba na pozemku parc. č. x v k. ú. Lysá nad Labem postavena, nikoliv tedy pouze její stavební úpravy, i když i tyto nejsou podle žalobkyně zanedbatelné. Jak dodala, stavební úpravy se musí posuzovat i v souvislosti s vlivem na její pozemek z hlediska dopravní obslužnosti a ochranného pásma. Vlastníci daného pozemku ani jejich dědicové se nemohli v průběhu stavebního řízení vyjadřovat jako účastníci k jeho průběhu. K výstavbě této neoprávněné stavby dosud žalobkyně žádné informace nemá.

Krajský soud v Praze z předloženého správního spisu předně ověřil, že při doručování žalobou napadeného rozhodnutí nebyla žalobkyně poštovním doručovatelem zastížena, proto jí byla tato písemnost (rozhodnutí) uložena a připravena k vyzvednutí dne 12. 12. 2012. Dne 28. 12. 2012 jí pak bylo rozhodnutí žalovaného vloženo do schránky. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že písemnost se dle obecné úpravy správního řízení považuje za doručenou fikcí poslední den lhůty (v tomto případě desetidenní) běžící ode dne, kdy daná písemnost byla k vyzvednutí připravena [srov. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád č. 500/2004 Sb.“)]. V tomto ohledu je nicméně třeba upozornit na závěry Nejvyššího správního soudu, podle něhož připadne-li konec desetidenní lhůty pro nastoupení tzv. fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší příští pracovní den (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 29. 8. 2008, čj. 4 Ads 83/2008-39). Pro projednávanou věc je tedy podstatné, že dne 22. 12. 2012 byla sobota, a napadené rozhodnutí lze ve smyslu citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu tedy považovat za doručené až dnem 27. 12. 2012. Žalobkyně podala v projednávané věci žalobu k poštovní přepravě dne 26. 2. 2013, tedy žaloba byla podána včas ve lhůtě předpokládané v ustanovení

§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ze správního spisu soud dále zjistil, že dne 10. 11. 2010 bylo stavebnímu úřadu doručeno podání žalobkyně ze dne 8. 11. 2010 označené jako „Odvolání k stavebnímu povolení (stavebním povolením) ke stavbě na st. parc. x v k. ú. Lysá nad Labem“. Žalobkyně v tomto podání toliko uvádí, že *„K stavebnímu řízení jsem nebyla přizvána, což považuji za zásadní chybu stavebního úřadu Byla jsem tímto zkrácena na svých právech občana, neboť jsem během řízení neměla možnost být informována, nahlížet do spisu a vznášet věcné připomínky. Jsem vlastníkem pozemku x (PK) Můj majetek je bezprostředně dotčen stavbou na st. parc. x. Nemám k věci vůbec žádné údaje, nemám č. j. (číslo – čísla). Mám pochopitelně zájem na tom, abych mohla prostudovat spis, po tomto doplním ještě své připomínky. Nepovažuji za žádoucí stavbu této stavby, neboť bude negativně ovlivňovat můj majetek, a proto požaduji zrušení stavebního povolení (stavebních povolení).“*

Stavební úřad předal citované podání žalobkyně žalovanému (předání spisu se stanoviskem čj. SÚ/59612/10/Čí) dne 13. 12. 2010 s tím, že se jedná o odvolání proti jeho rozhodnutí ze dne 7. 7. 1995, čj. výst/745/č. 24/95/Ja, a dodal, že odvolání je nepřípustné, neboť odvolatel není účastník a není oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí.

Žalovaný předložené odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 12. 1. 2011, čj. 004982/2011/KUSK, sp. zn. SZ 199943/2010/KUSK REG/Sl, zamítl jako nepřípustné. Městský soud v Praze k žalobě podané žalobkyní svým rozsudkem ze dne 8. 10. 2012, čj. 10 A 67/2011-27, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud svůj závěr postavil na tom, že žalovaný si při svém rozhodování zjevně neujasní, zda odvolání žalobkyně považuje za nepřípustné (jak uvedl ve výroku), anebo za opožděné (jak naznačují některé části odůvodnění). Dodal, že ani ve vztahu k případné opožděnosti odvolání žalobkyně (pokud by jí opravdu postavení účastníka řízení náleželo), není žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné.

V návaznosti na to pak vydal žalovaný dne 7. 11. 2012 rozhodnutí čj. 172422/2012/KUSK, sp. zn. SZ 157718/2012/KUSK REG/Sl (napadené touto žalobou), jímž odvolání žalobkyně jako nepřípustné zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu č. 500/2004 Sb. Jak se z odůvodnění tohoto rozhodnutí podává, žalovaný se nejprve zabýval tím, zda žalobkyně byla majitelkou předmětného pozemku v roce 1995, kdy bylo vydáno dané stavební povolení. Tuto podmínku s odkazem na výpis z katastru nemovitostí označil za splněnou. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že *„Odvolatelka své tvrzení uplatňovala pouze v obecné rovině. Neargumentovala, v jakém směru účinky stavebního povolení se přímo, bezprostředně dotýkají jejích vlastnických práv. Napadeným rozhodnutím je stavební povolení na stavbu „rekonstrukce stávající zkušební haly na halu výrobní ... “. Z projektové dokumentace je zřejmé, že se jedná prakticky o stavební úpravy stávající haly, které spočívají pouze ve vnitřních úpravách, přičemž se půdorysné ani výškové ohraničení nemění, jak je uvedeno v průvodní zprávě. Také příjezd, jak je uvedeno v souhrnné technické zprávě, zůstává zachován po stávající příjezdové komunikaci. Z uvedeného vyplývá, že vnitřními úpravami stávající haly nemohly být práva ani právem chráněné zájmy odvolatelky dotčeny.“*

Krajský soud v Praze ve vztahu k projednávané žalobě předesílá, že rozhodnutím, které žalobkyně napadá, žalovaný nerozhodoval o povolení stavby, ale „pouze“ její odvolání zamítl pro nepřípustnost. Přestože žalobkyně v rámci svých podání opakovaně hovoří

i o „nečinnosti“ žalovaného či o jeho „nezákonném zásahu“, dle obsahu je nutno na její žalobu nahlížet jako na žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného (žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s.). Rozsah, v jakém žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání žalobkyně posuzoval, je přitom určující i pro možný rozsah soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ve výroku, jímž bylo dané odvolání zamítnuto pro nepřípustnost. Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost není rozhodnutím, v němž by se správní orgán, potažmo ani soud, věcně zabýval odvolacími námitkami. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002-35, č. 287/2004 Sb. NSS). S ohledem na přezkumnou povahu rozhodování správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud tedy v projednávané věci nemůže jakkoli věcně hodnotit či zkoumat podstatu daného případu spočívajícího v argumentaci žalobkyně týkající se „nelegálnosti“ původní stavby (zkušební haly) či doplňovat dokazování „všemi dalšími správními spisy všech stavebních úprav, přestaveb a přístaveb dnešní haly“.

Jak je ze shora reprodukováného správního spisu zřejmé, žalovaný v projednávané věci vyhodnotil podání žalobkyně ze dne 8. 11. 2010 tak, že se jedná o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 7. 1995, čj. výst/745/č. 24/95/Ja. V žalobou napadeném rozhodnutí pak dovodil, že práva žalobkyně ani její právem chráněné zájmy, nemohou být tímto rozhodnutím dotčeny, a proto žalobkyně nemohla být zahrnuta do okruhu účastníků řízení týkajícího se tohoto rozhodnutí. Jak plyne z ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon č. 50/1976 Sb.“), který je nutno v projednávané věci aplikovat [srov. ustanovení § 190 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon č. 183/2006 Sb.“)] jsou účastníkem řízení mimo jiné osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena.

Krajský soud v Praze dává žalovanému za pravdu v tom, že tvrzení žalobkyně týkající se jejího dotčení stavbou nacházející se na pozemku parc. č. x v daném k. ú. jsou velmi obecná a nedostatečná (výše uvedené se ostatně týká i tvrzení žalobkyně v samotné soudem projednávané žalobě). Na druhou stranu však zdejší soud nemohl přehlédnout, že žalobkyně v rámci svých podání činěných jak ve vztahu ke správním orgánům, tak i ve vztahu k soudu, zcela zjevně nebrojí toliko proti shora označenému rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla povolena uvedená rekonstrukce, ale zpochybňuje a napadá stavbu jako takovou a domáhá se postavení opomenutého účastníka i v řízení týkajícím se vydání stavebního povolení na stavbu původní. Z výše již citovaného podání žalobkyně ze dne 8. 11. 2010, v návaznosti na které žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, nelze v žádném případě dovodit, že by tímto podáním žalobkyně zpochybňovala toliko „rekonstrukci zkušební haly na halu výrobní“. Jak žalobkyně v citovaném podání výslovně uvedla, jsou její vlastnická práva bezprostředně dotčena stavbou jako takovou (nikoliv pouze provedenou rekonstrukcí), hovoří zde o stavebních povoleních v množném čísle, přičemž sama žalobkyně připouští, že o uvedené stavbě nemá bližší údaje a informace, které po prostudování příslušného spisu hodlá doplnit.

Podle ustanovení § 140 stavebního zákona č. 50/1976 Sb., není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení. Takovým předpisem byl v době účinnosti stavebního zákona č. 50/1976 Sb., resp. v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu, jehož se týká přezkoumávané řízení, zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení [dále jen „správní řád č. 71/1967 Sb.“ (srov. přechodná ustanovení správního řádu č. 500/2004 Sb., zejm. § 179)]. Podle ustanovení § 19 správního řádu č. 71/1967 Sb., „podání se posuzuje podle jeho obsahu. Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Zvláštní právní předpisy mohou stanovit jeho další náležitosti“ (odst. 2), přičemž „pokud podání nemá předepsané náležitosti, pomůže správní orgán účastníkům řízení nedostatky odstranit, popřípadě jej vyzve, aby je ve stanovené lhůtě odstranil; zároveň ho poučí, jaký význam může mít neodstranění nedostatků pro další průběh řízení“ (odst. 3).

Přestože ze správního řádu č. 71/1967 Sb. výslovně neplyne, že označení napadeného rozhodnutí představuje obligatorní náležitost podaného odvolání, je Krajský soud v Praze toho názoru, že v projednávané věci je nutno označení napadeného rozhodnutí za takovou náležitost považovat. Je třeba připustit, že ne vždy bude nutno takovou vadu odvolání odstraňovat (např. s ohledem na obsah odvolání, popis napadeného rozhodnutí či skutkových okolností nebude sporu o tom, jaké rozhodnutí odvolatel napadá apod.). V projednávané věci však pochybnosti žalobkyně o tom, proti jakému rozhodnutí podaným odvoláním vlastně brojí, zcela jednoznačně plynou přímo již z jejího podání. Z podstaty rozhodnutí, k němuž žalovaný odvolání žalobkyně vztáhl (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 7. 1995 týkající se povolení rekonstrukce zkušební haly) je zřejmé, že zde pravděpodobně existuje i jiný veřejnoprávní titul (povolení) ke stavbě původní haly, který žalobkyně taktéž napadá. Navíc soud nemohl přehlédnout, že součástí předloženého správního spisu je vedle rozhodnutí stavebního úřadu o povolení rekonstrukce mimo jiné též např. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 10. 1995, čj. výst/1337/č. 37/95/Ja, o změně předmětné stavby před dokončením. Jestliže se hodlaly za těchto okolností správní orgány zabývat přípustností podaného odvolání žalobkyně, tedy posuzovat dotčení jejích práv napadeným rozhodnutím, bylo podle zdejšího soudu zcela nezbytné vyjasnit si nejprve, jaké rozhodnutí žalobkyně vlastně napadá (jakého řízení se týká tvrzení o zkrácení jejích účastnických práv). Soud zde připomíná, že neurčitý právní pojem „přímo dotčen na vlastnickém právu“, je třeba vykládat vždy s ohledem na konkrétní okolnosti věci a dotčení práv se nepochybně bude lišit i v závislosti na fázi realizace určitého stavebního záměru [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 16/2008-48, resp. ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 67/2008-111]. Jiná míra dotčení přichází v úvahu u rozhodnutí o stavebním povolení na původní stavbu, jiná míra v rozhodnutí o stavebním povolení na rekonstrukci stavby či u rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením apod. Krajský soud v Praze je tedy s ohledem na výše uvedené toho názoru, že pokud žalovaný, resp. stavební úřad (srov. § 56 a § 57 správního řádu č. 71/1967 Sb.) nevyzval žalobkyni k odstranění nedostatků podaného odvolání, a ani se jinak nepokusil v součinnosti se žalobkyní odstranit pochybnosti týkající se základní náležitosti odvolání – tedy označení odvoláním napadeného rozhodnutí (ze správního spisu tato skutečnost neplyne), nebylo možné, aby hodnotil dotčení vlastnických práv žalobkyně s argumentací týkající se toliko rekonstrukce předmětné stavby, kterou žalobkyně v odvolání prozatím výslovně ani nepřímou nenapadá. Takové závěry žalovaného lze označit minimálně za předčasné. Nelze ostatně přehlédnout, že zmiňované podání žalobkyně, byť je označeno jako „odvolání“, může z hlediska svého obsahu představovat i podání jiného charakteru (např. žádost o nahlédnutí do spisu či žádost o informaci) a i tuto otázku by bylo vhodné před posuzováním dotčení práv žalobkyně určitým rozhodnutím správních orgánů vyjasnit. Na

druhé straně pak na žalobkyni bude, aby po vyjasnění těchto základních otázek daného řízení dostatečně konkretizovala svá tvrzení týkající se dotčení jejího vlastnického práva tak, aby se jimi mohly správní orgány řádně zabývat. Krajský soud v Praze k výše uvedenému dodává, že si je samozřejmě vědom toho, že podání (odvolání) žalobkyně je z roku 2010, zatímco rozhodnutí týkající se dané stavby byla povětšinou vydávána již v 90. letech minulého století či dokonce dříve, přičemž obecně není z hlediska principu právní jistoty žádoucí zasahovat do právních vztahů určených pravomocnými rozhodnutími správních orgánů. Výše uvedené však nemůže vést správní orgány k tomu, aby rezignovaly na elementární pravidla vedení správního řízení. V tomto ohledu lze ostatně odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se tzv. opomenutých účastníků řízení, kterou již v předchozím rozsudku v této věci obsáhle citoval Městský soud v Praze.

Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem mimo jiné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud v Praze je přitom toho názoru, že pokud správní orgán nepostupoval podle citovaných ustanovení § 19 správního řádu, tedy neodstranil v součinnosti s účastníkem (žalobkyní) nedostatky jejího podání (odvolání), ani ji k tomu nevyzval, trpí jeho rozhodnutí vadou řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť (jak již bylo výše naznačeno) míra dotčení vlastnických práv žalobkyně danou stavbou se může lišit v závislosti na tom, jaká (é) rozhodnutí žalobkyně hodlá napadnout. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení, která činí 3.220 Kč a spočívá v žalobkyni zaplacených soudních poplatcích za podanou žalobu a za kopie ze spisu.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. března 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová